

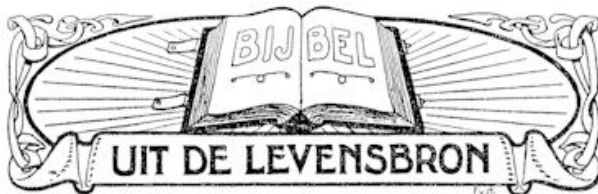
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, C. STRIJDER, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ. REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMACHTSCHAAP J. J. BOSCH J.BZN. TE BAARN Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheel jaargang.

WAT NOODIG IS.

Het is te vergeefs dat gijlieden vroeg opstaat, laat opblijft, eet brood der smarten: het is alzoo, dat Hij het zijnen beminde als in den slaap geeft.

Psalm 127 : 2.

Het nieuwe jaar is geboren. De klokken hebben het ingeluid, vreugdeschoten hebben het begroet en na de weemoedige stemming, die den laatsten avond van het oude jaar zoo vaak met zich brengt, is er een jubeltoon: Zie, het is alles nieuw geworden.

Ach, wás dat maar zoo. Was er maar een eind gekomen aan alle zorgen en alle zonden, aan alle onvrede en alle smart.

Maar het is gansch anders. Want ook in het nieuwe jaar zal die eeuwenoude strijd tusschen zonde en heiligheid, dood en leven, vreugde en smart, voortgezet worden en dan eerst zal alles nieuw zijn, als God alles nieuw zal maken. Dan, als de nieuwe hemel zal zijn gekomen en de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal.

Toch, nu we nog aarzelend stilstaan, nu wij met een nieuw jaar nog maar pas begonnen, mogen we ons zelf wel eens afvragen, of het oude jaar ons dan niets geleerd heeft. Of het ons voorbijging, zonder iets te veranderen. Of wij het nu begonnen jaar zullen doorgaan, zooals wij het oude doorgedaan zijn.

Iets is er, wat we allen moeten leeren. Wij moeten

leeren, van onszelf af en op God te zien. Wij moeten leeren, dat wij niets kunnen, maar dat Hij alles kan. Dat ons werk ons niet tot de goede uitkomst kan brengen, maar dat Zijn werk dat moet doen. Dit geeft ons allerminst aanleiding, om nu maar eens bij de pakken neer te gaan zitten. Dit geeft ons zeker geen aanleiding, om lui en onwillig werkzaam te zijn in den arbeid, die God ons gaf.

Zeker, het is te vergeefs, dat gijlieden vroeg opstaat, laat opblijft, eet brood der smarten.

Hebben wij dit allen wel niet eens ervaren? Wat hebben we soms gewerkt. We zwoegden en slaafden, we martelden ons af en het kwam niet verder. Wij bereikten geen resultaat. 't Was, of er telkens iets was, om ons tegen te werken.

Laat het ons maar zeggen: God deed soms al ons pogen ijdel zijn. Want wij leeren zoo moeilijk. Wij kunnen er ons zoo slecht bij neerleggen, dat wij niets zouden kunnen, en het hapert ons zoo vaak aan verrouwen. Dan moeten wij het doen en wij alleen. Dan zal het ons werk zijn, dat ons tot de gewenschte uitkomst leidt. Dan is het ons verstand, ons kloek beleid, onze ijver, die ons pogen moet doen slagen.

En dan komt de Heere, En met één slag ligt daar alles. Heel het trotsche gebouw, dat wij optrokken. Soms een arbeid van jaren. En dan ontdekken wij het weer opnieuw, dat wij niets konden, niets bereikten, machteloos waren en zwak.

Wat dan? Niet werken? En maar denken, dat God toch machtig is, om ook zonder ons werk, te geven, wat wij noodig hebben?

Neen, zoo is het niet.

Maar let er eens op, dat in de hierboven staande tekstwoorden ons iemand geteekend wordt, voor wien het werk letterlijk ten afgod gezonden is. Wer-

ken moet hij van den morgen tot den avond. Vroeg zal hij opstaan. Laat zal hij opblijven. Hij slooft zich af. Hij heeft geen tijd om te eten. Altijd is zijn werk daar, tot onder zijn maaltijd toe. 't Eten smaakt er hem niet van. Maar zoo moet hij, want anders zal hij er niet komen. En als hij zóó werkt, zóó ingespannen werkt en zóóveel uren per dag en als hij nooit rust neemt en altijd maar in zijn werk is en zich zelfs geen oogenblik tijd gunt om aan zijn arme ziel te denken, dan komt hij er wel. En hij rekent al vooruit. Hij zal dat doen en dat en hij zal hier heengaan en daar en met dezen handelen en dien....

Zie, nu komt de Heere. „Het is te vergeefs,” zegt Hij. Gij, arme, zwakke, nietige mensch, meent gij, dat gij alles kunt? Alles? Zie, dáár ligt uw werk. Wat nu? Och, leer het toch, dat Ik het mijn beminden als in den slaap geef.

O, zeker, wij moeten werken. De Heere gaf ons een taak en Hij wil, dat wij er ijverig in bezig zijn. En een luiaard is zeker geen van Zijn beminden, die Hij het als in den slaap zal geven. Maar wij moeten werken in diepe afhankelijkheid van Hem. Hij moet het doen. Hij moet ons werk zegenen, ons verstand verlichten, ons wijsheid schenken en kloek beleid. Hij moet onze hand besturen, onzen arm krachtig maken, ons oog ziend en ons oor hoorend.

Heerlijk als we ervaren, dat God met ons is. Dan werkt het zoo gemakkelijk. Dan werken de omstandigheden zoo mee. En telkens zien we dan weer, hoe God, plotseling soms en verrassend, een uitkomst geeft, waarvan wij niet durven droomen. Dan ontdekken wij, dat God in ons werk Zijn zegen legde. En alleen het werk, waarin die Goddelijke zegen ligt, gelukt.

Maar dan werken we ook niet als de man, die maar denkt, dat het alleen op werken en nog eens werken aankomt. Dan vragen we er in de eerste plaats na, of we God ook in ons werk dienen. Wij verrichten het tot Zijn eer. Het is ons om Hem te doen. En wij zijn niet zóó door ons werk ingenomen, dat we geen tijd meer hebben voor het gebed, voor het onderzoek van Gods Woord, voor een ernstig gesprek met onze huisgenooten, voor onze taak op de meisjesvereniging, voor een zieke vriendin. God gaat ons voor alles en boven alles en wij verheugen ons er in, dat wij tot Zijn beminden mogen gerekend worden en dat Hij het ons geeft als in de slaap.

Willen we zoo werken, dan moeten we vertrouwen hebben. En dat is nu juist zoo moeilijk. Zelfvertrouwen hebben de meeste menschen wel en, als dat niet leidt tot zelfoverschatting, is het ook goed.

Maar vertrouwen op God, ja, daar staat het anders mee. Vooral als 't niet recht wil, als de uitkomst van ons werk zich laat wachten, als er tegenslag

komt in zaken, is het zoo moeilijk, zich in het geloof aan God vast te klemmen en toch te gelooven, dat de uitkomst goed zal zijn.

Want het kan wel schijnen, of het nooit meer goed kan komen en God leidt Zijn kinderen wel vaak door duisternis en nacht. 't Gaat dan zoo heel anders, als wij het ons gedacht hadden.

Och, vertrouw maar. God geeft het Zijn beminden als in den slaap. En zie, wat is het heerlijk, dat vertrouwen te bezitten. Dan gaat het verder zoo gemakkelijk. Dan zal, dat weten we, de uitkomst tóch goed zijn. Doende wat onze hand vindt om te doen, geven we ons over naar ziel en lichaam in de handen van onzen Vader en voelen ons veilig.

Hoe zal het nu zijn in het pas begonnen jaar? Als in het oude? Zullen we straks weer blijf geven van zulk een klein vertrouwen? Zullen we weer moedeloos worden en kleingeloovig? Zullen we weer zelf alles willen doen en vroeg opstaan en laat opblijven en het brood der smarte eten?

God geeft het Zijn beminde als in den slaap. Laat ons met dit woord het jaar 1922 ingaan. En laat ons maar eens 'leeren, kinderlijk-eenvoudig, het Onze Vader te bidden. Als we dat kunnen, zal het ons wel zijn. Want dan gaan wij ons kind voelen en geven wij ons aan onzen Vader over. En dan weten wij, dat Hij ons gebed verhooren zal. Dan zullen we werken, zooveel mogelijk, opdat mede door onzen arbeid ons gebed verhoord zal worden, maar wij zullen vertrouwen, dat in ons werk de zegen van onzen Vader ligt.

En dan klinkt het vertrouwend: Uw Naam worde geheiligd, Uw koninkrijk kome, Uw wil geschiede gelijk in den hemel alzo ook op de aarde. En we zullen verder bidden om alles wat ziel en lichaam noodig heeft.

Zie, als we zoo 1922 doorgaan, dan zal de laatste dag van dit jaar ons, als God ons in het leven spaart, zeker niet teleurstellen. Want dan zullen we, op de vraag, of God ooit ons vertrouwen teleurstelde, blijde ten antwoord kunnen geven: Neen.

Laat dan nu het oude jaar met al zijn zonden, zijn zonden ook van ongeloof en wantrouwen voorbij zijn. Laat het in dit opzicht alles nieuw voor ons geworden zijn. En laat ons maar veel bidden om het kinderlijk vertrouwen te mogen bezitten, dat God wil schenken op het geloovig gebed.

Laat Hem besturen, waken,
't Is wijsheid wat Hij doet,
Zoo zal hij alles maken,
Dat ge u verwond'ren moet,
Als Hij, die alle macht heeft,
Met wonderbaar beleid
Geheel het werk volbracht heeft,
Waarom gij nu nog schreit. K.

**DE VROUW
IN HET BUITENLAND**

E n g e l a n d. De actie der suffragettes schijnt in het eilandrijk aan gindsche zijde van de Noordzee nog niet erg op de publieke opinie te hebben ingewerkt. Het blijkt tenminste dat ze daar, ondanks het feit, dat er ook ginds twee vrouwen in het parlement zitten, in sommige opzichten nog heel wat conservatiever zijn dan bij ons in Nederland.

Hiër kan ieder meisje dat de jaren en de middelen bezit aan de universiteit studeeren en dezelfde graden behalen als haar mannelijke medestudenten. De senaat der hoogeschool in Cambridge heeft echter pas met een meerderheid van 241 stemmen besloten, geen vrouwelijke studenten toe te laten, niet eens tot een beperkt aantal.

Wel werd de kans open gelaten, aan vrouwen academische graden te verleenen, doch deze zullen alleen formule-waarde hebben. Hiertoe moeten dan echter alle stemgerechtigden uit alle oorden des lands opkomen. Zeker om te maken, dat er van deze mogelijkheid geen al te druk gebruik wordt gemaakt?

't Is haast niet te denken, dat in een land, dat nota bene in oorlogstijd zooveel van zijn vrouwelijke inwoners vroeg, een dergelijke uitzonderingsbepaling lang van kracht zal blijven.

C h i n a. Zeer waarschijnlijk zullen de studenten (en dit zijn dan vooral de mannelijke) in China zwaarder strijd hebben te strijden. Zij willen n.l. vóór alle dingen den gezinsvorm daar veranderen en daar hiermede ook de positie der vrouw gemoeid is, gaan we in deze rubriek even hierop in.

In China heeft men nog de groote familie, waar de vader, het familiehoofd, onbepaalde macht bezit over de gezinsleden. Inplaats hiervan wil men nu 't zoo doen komen, dat, evenals in Westersche beschaafde landen, de man en de vrouw, die trouwen, een eigen gezin gaan stichten. 't Sprekt vanzelf, dat zulke jongeren dan veel vrijer zijn, om alles in te richten naar hun eigen inzicht. Ook eischt men, dat niet langer kinderen met elkaar zullen verloofd worden door de ouders, doch dat het huwelijk naar keus en neiging zal kunnen geschieden.

Zóózeer ijveren sommige ouderen tegen deze idealen der jongeren, dat reeds jonge mannen door hun vaders van de school teruggenomen, ja zelfs onterfd zijn. Maar de beweging is niet te stuiten. Een

Chineesch auteur meent zelfs in de plaats, die de vrouw in 't Westen inneemt het geheim te mogen zien van de meerderheid van het Westen boven 't Oosten.

„Wij Chineezers zijn,” zegt hij, „even beschaafd als andere volken. Wat ons ontbreekt is de Christelijk-beschaafde vrouw en moeder.”

Nu wil men, dat de meisjes dezelfde opvoeding zullen ontvangen als de jongens. Zij moeten niet alleen voor haar huiselijke plichten, maar ook voor een burgerlijk beroep opgeleid worden.

Indien nu maar de Chineezers ook wijs genoeg zijn, om uit de fouten van het Westen te leeren en niet, zooals in Europa maar al te vaak gebeurde, te vergeten, dat de vrouw anders aangelegd is en ook in 't maatschappelijke een andere roeping heeft dan de man.

R u s l a n d. Hoe 't in Rusland eigenlijk met de vrouwen gesteld is, wie zal dat precies zeggen? We lezen van communistische idealen omtrent het huisgezin, die verwezenlijkt worden, wat voor ons Christenen niet anders beteekent dan algeheele verwoesting van het gezin.

Mevrouw Roland-Holst, die zelf deze idealen als de eenig-ware propageert, schrijft over sommige Russische vrouwen, die tot taak hebben het volk op te „voeden” (wij zouden zeggen opruien) die werken onder fabriekarbeidsters, onder boerenvrouwen, die een verantwoordelijke post hebben bij 't leger en dan vertelt ze van een vrouw, die de kolonies inspecteert, waar de kinderen van in den oorlog gestorven ouders zijn ondergebracht. Maar van de Russische vrouw als zoodanig, van de moeders, die haar kinderen voor haar oogen zien sterven, en geen eten voor hen hebben, vertelt ze niet.

Eén ding kan haar verhaal ons leeren: de communistische en socialistische vrouwen hebben er alles voor over om haar ideeën ingang te doen vinden. Zij gelooven in de komende heilstaat... Wij als Christenen, wij gelooven ook in een komende heilstaat. Wat doen wij, Christenvrouwen en -meisjes, om dat geloof te verbreiden? Neen, ik zou niet graag zien, dat o n z e vrouwen gingen werken op precies dezelfde manier als die anderen. Maar beseffen we wel genoeg wat er op 't spel staat? Of rekenen we nog maar al te zeer met ons zelf, ons eigen geluk, ons eigen gemak, ons eigen genoegen?

Wanneer het Gods wil mocht zijn, dat de communistische vrouw en tijdlang h a a r idealen zag zegevieren, laat dit dan toch niet aan de lautheid en onverschilligheid van de Christenvrouw te wijten wezen.

J. M. W.—W.